

அன்று அதிகாலை ஒன்றரை மணிக் கு மணிண்ட யுத்தம் முழு நாளும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. உலங்கு வானபர்திகள் மாறி மாறி வந்து தாக்குதல் நடத்திக் கொண்டேயிருந்தன. போர் விமானங்களும் குண்டுகள் முடிய முடிய நிரப்பிக் கொண்டு வந்து கொட்டிக் கொண்டேயிருந்தன. அப்போது நேரம் நண்பகலகைக் கடந்துவிட்டிருக்க வணேடும். ஆண்டுக் கணக்காக பயிரிடப் பட்டிருக்காத பரந்த வயல் வளிபுல் லுப் பற்றையெழும்பிக் கிடந்தது. சப்பெனிடப் படாமல் மெலிந்துபோய்க் கிடந்த வயல் வரம்புகளைப் பார்க்கவே பரிதாபமாக இருந்தது. அந்த வயல் வரம்புகளின் தயேந்த விளிம்புகளோடு ஒண்பியபடி எனது அணி தற்பாதுகாப்புக்காக நிலையெடுத்திருந்தது.

பெரும்பாலும் அன்றிரவு மீண்டும் எனது அணி போரின முன்னணி களமுனகைக் கு அனுப்பப்படலாம் என்ற எதிர்பார்ப்புடனிருந்தனே. எனக்கு தரப்பட்டிருந்த பதின்நைது பரே கொண்ட அணியில் நேற்றிரவு நடந்த சண்டையில் காயமடைந்தவர்கள், மரணித்தவர்கள் போக ஆறு போதான் எஞ்சியிருந்தோம். வேறு அணிகளிலும் எஞ்சியவர்களை ஒன்று சேர்த்து அணிகள் மறு சீரமைக்கப்படும் வரை சிதவைற்று இருந்த எம்மைப் போன்ற அணியினருக்கு சிறிய ஓய்வு தரப்பட்டிருந்தது.

அன்றிரவு நடந்த சண்டையில் காயமடைந்தவர்களை உடனடியாகவே பின்னணியில் சேயறபட்டாக் கொண்டிருக்கும் மருத்துவ நிலகைகளுக்கு அனுப்பியாகி விட்டது. மரணித்தவர்களின் உடல்கள் மட்டும் அது வரையிலும் அனுப்பப்படாமல் மழைத் தண்ணீரில் நனைந்து ஊறிப் பெருத்து உருமாறிக் கொண்டிருந்தது. அவகைகள் பெற்றோர்கள் உரித்துடையோருக்கு ஒப்படைக்கப்படும் வரை மீண்டும் பாதிப்பு ஏற்படாமல் பாதுகாக்க வணேடியிருந்தது.

சங்கவி எனக்கருகில் படுத்துத் திருந்தாள் அவள் எப்பவும் அப்படித்தான் நீட்டி நிமிர்ந்து மல்லாந்துதான் படுப்பாள். அப்படிப் படுக்கா விட்டால் நித்திரை வராது எனச் சொல்லுவாள். பொம்பிளபைப் பிள்ளகைகள் அப்படிப் படுக்கக் கூடாது என அவளின் அம்மம் மாவிடம் சின்ன வயதில் அடிக் கடி திட்டு வாங்கியிருப்பதாக சொல்லியிருக்கிறாள். ஆனாலும் அந்தப் பழக்கம் நானறிந்த வரையிலும் அவளுக்கு மாறவேயில்லை. தலை ஒரு பக்கமாக திரும்பியிருந்தது, வாயகைக் கொஞ்சமாக திறந்து கொண்டு படுத்துத் திருந்தாள். குளிருக்கு விறசைச்சுப்போன ஒரு கை நெஞ்சுக்கு மலேகி கிடந்தது. மற்றைய கை பக்கத்தில் கிடந்தது.

ஆறெழு மாதங்கள்குப்பின் அன்றுதான் அப்பிடி நிறைய நேரம் சங்கவி படுத்துத் திருந்தாள். நேற்றுக் கூட்ட சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள், 'இந்த சண்டை முடியவிட்டு முதலில் நிம்மதியா நித்திரை கொள்ளவணும்.' உண்மைதான், அந்த யுத்தத்தின் தயார்ப்படுத்துதலுக்காக, சும்மா ஒரு வருட காலமாகவே தொடர் பயிற்சிகளும் தூக்க கமில்லா இரவுகளும் தான் எங்கள்கு வாய்த்திருந்தது.

போர் தொடங்குவதற்கு முதல்நாள் முன்னிரவுப் பொழுதில் மழை சற்று ஓய்ந்திருந்தது. கராமையான வானத் திரையில் பதிக் கப்பட்ட வரைக்கற களாக நட்சத் திரங்களின் ஜோலிப்பு மனதகைக் கொள்ளையடிப்பதாயிருந்தது. ஐயாயிரம் போராளிகள் பங்கு பற்றும் பெரும் போர் நடவடிக்கையின் கட்சி ஆயத்தங்கள் முடிந்து புறப்படுவதற்கான இறுதி தரிப்பிடங்களில் படயைணிகள் நிலை கொண்டிருந்தன. தாக்குதலுக்கு உள்ளாகப் போகும் அந்த இராணுவ முகாமின் பாரிய தடேளோளி விளக்குகள் ஆங்குமிங்குமாக சூழ்ந்து சூழ்ந்து இரவடைப்கலாக் கி தமது விழிப்பு நிலையை காண்பித்துக் கொண்டிருந்தன.

சிறிய மா மரமொன்றின் அடியில் சாய்ந்திருந்த என்னருகில் சங்கவியும் ஓய்வாக அமர்ந்திருந்தாள். மந்தகாசமான புன்னகையுடன் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். விரிந்த உதடுகளும், கனவா காணுமாப் போல பாதி சரூகிக் கிடந்த கண்களும், அவளிதயம் விபரிக் க முடியாத உணர்வுகளுக்கும் லயித்திருப்பதை எனக்கு உணர்த்தியது. “என்னடி முழிச்சுக் கொண்டே நித்திரை அடிக் கிறியோ” எனது சீண்டல் அவளகைக் குழப்பியதாக திரியவில்லை. என்னிதயத் திலும் பொங்கியழும் உணர்ச்சிகளை பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும் போலிருந்தாலும், அவளது அந்த இனிய மோன நிலையைக் குழப்பவும் மனமில்லாதிருந்தது..

ஓர் போர்ப் பயணத்திற்குரிய பரபரப்பான ஏற்பாடுகள் முடிந்து இன்னும் ஓர் சில மணித்தியாலங்களில் புறப்படுவதற்கான பதட்டம் அனவரின் முகங்களையும் கனமாக மட்டியிருந்தது.

பலர் தாழ்ந்த குரல்களில் தம் தோழியருடன் கததைத்துக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் பாதி நிலவா தளித்திருந்த ஒளியில் தம் உறவுகளுக்கு இறுதியாக சொல்ல நினகைக்கும் சயெத்திகளை கடிதங்களாக வரதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். இன்னும் சிலர் எல்லா சலனங்களையும் ஒத்திவதைத்து விட்டவர்கள் போல ஆழ்ந்த உறக கத்திலிருந்தனர்.

தன் மௌனம் கலந்த சங்கவி எனது கையுடன் தனது விரல்களகைக் கோர்த்துப் பிணைத்துக் கொண்டாள். எதையோ பசேவதற்குத் தயாராகிறாள் என்பது புரிந்தது.

“இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் நிலமை எப்படி மாறப்போகும். அழகான இந்த இரவின் அமையையே கலையைப் போகும், எத்தனை அம்மாக்களின் ரபத்து மாதக் கனவர்கள் கலையைப் போகும் நாளகைக் கு எங்கட சனங்கள் விழிந்துதிச்சுக் கொண்டு பபேப் பர எடும்பினம்”

எனக் கஹிவிட்டு மீ ண்டும் அமதையாகிப் போனாள். நாங்களிருவரும் சம வயதுடையவர்கள். எமக்கு விபரம் புரியாததொடங்கிய சிறு வயதிலிருந்தே தொண்டையை நெருக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற யுத்தத்தின் பாடகளுக்கிடாகவே வளர்ந்திருந்தோம். நான் வன்னியின் ஒரு கிராமத்திலும் அவள் யாழ்ப்பாணம் வடமராட்சியின் ஊரொன்றிலும் பிறந்திருந்தாலும், அமதையான ஒரு வாழ்வு எப்படியிருக்கும் என கற்பனை பண்ணிக் கிட்ட பாரக்கவே முடியாதளவுக்கு மலபைபாம்பு மாதிரி எமது வாழ்வை வளர்த்து இறுக்கிக் கொண்டிருந்தது நீ ண்டு கொண்டேயிருந்த யுத்தம்.

விற்ப்பெடுக்கச் செய்த குளிரையும் மீ றி பெரு மச்சொன்று அவளிடமிருந்து சட்டாக வளையறையது. எனக்கோ என்றால் நெஞ்சுக்குள்ளாக பாராங்கலல்லொன்று அடையத்துக்கொண்டு இருப்பதைப் போல சாதாரணமாக மச்செடுத்து விடவும் கிட்ட கடினமாக இருந்தது. அவள் சொல்லுவதை மட்டுமே நான் அமதையாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். படித்து பல்கலைக் கழகம் சில்ல வணைட்டுமென்ற கனவு உயர்தரம் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே ஊரில் நிலவிய யுத்த சமீப நிலையில் எம்மைப் போன்ற பலருக்கும் கிட்ட கலந்தது போயிருந்தது. ஏதாவது புதுமையெய்து துடிக் கும் அந்த பதினமப் புவத்தில் போரிடாதல் ஒன்றுதான் எமது கனவுகளை நனவாக்கும் எனக் கருதினோம். யாழ் நகரத்தில் உள்ள பிரபல கல்லூரியின் மாணவியான சங்கவியும் வன்னிக் கிராமத்து பள்ளியொன்றின் மாணவியான நானும் போர்ப்பயிற்சிப் பாசறையின் நண்பிகளானோம்.

எம் நினைவுகளை கலத்தவாறு சட்டென மரக்கிளகைகள் அலபைப்புற இரவுப் பறவையொன்று வகேமாக எழும்பிப் பறந்து சென்றது. பொல பொலவெனச் சிதறிய தண்ணீர் துளிகள் இருவரின் தலகளையையும் நனத்தெச்சு சிதறியது. தண்ணீர் கைக் கைகளால் வழித்து எறிந்துகொண்டு உட்கைகளையும் இலசோக உதறிக் கொண்டோம். தடிப்பான சீ ருடையையும் தாண்டி தகேம் சிலிர்த்தது

“இந்த சண்டை முடிய எல்லாருக்கும் லீ வு கிடகைக்கும் என பொறுப்பாளர் சொன்னவா, நான் உன்னோட வரட்டுமா? எனக்கு வன்னியில் ஊருகளைப் பாக்கிற தண்டால் சரியான விருப்பமடி. பச்சையான வயலுகளும் நெளிஞ்சு நெளிஞ்சு ஓடுகிற வாய்க்கால்களும், பன்னாம்பெரிய யானை நிக்கிற காட்களும் அப்பப்பா என இயற்கையைப் பா..”

“அதுக்கென்னடியப்பா வா போவம் நான் பள்ளிக் கிட்டம் கொண்டு போன சகைக்கிள் இப்பவும் இருக்கும் ண்டு என நினகைக்கிறன், இரண்டு பரேம் சூத்தித் திரியலாம், நான் படிச்ச பள்ளிக் கிட்டத்தகை காட்டுறன், நானும் கிட்டாளிப் பிள்ளைகளும் தாவணி உடையத்துக் கொண்டு ஆனி உத்தரத் திருவிழா பாரக்கப் போன மூருகன் கோயிலகை”

காட்டுறன், அங்கப் போகிற பட்டையள் கட்டத்தகைக் கண்டாலே நாதஸ்வரக்காரன் 'ராசாத்தி மனசில்' பாட்டுத்தான் வாசிப்பான் திரியுமாடி நாங்கள் அவரை கோவத்தோட நல்லா முறச்சுப் பாத்திட்ட வர்வம்”

எனது கதையைக் கேட்டதும் பக்கின வெடித்த சிரிப்பை அடக்குவதற்காக தனது வாயை கைகளால் இறுக்கி பொத்திக்கொண்டாள் சங்கவி. மிக அருகான இராணுவத்தளத்திலிருந்து ஆடலெறி எறிகணையொன்று 'கும்' என்ற அதிர்வுடன் எழும்பி கவிக்கொண்டு புறப்பட்ட சிலநொடிகளிலேயே தீரத்தில் வெடித்துச் சிதறும் சத்தம் கேட்டது. எத்தனை தொட்டில் குழந்தைகளின் உறக்கம் கலந்தது போனதோ என எண்ணிக் கொண்டேன்.

தலையை உலுக்கி நினவைகளை உதற முனந்தனே.. அசையாமல் படுத்துதிருக்கும் சங்கவியின் கிராப்புத் தலை முடியினை கோதி விட வண்டும் போலிருந்தது. இயக்கத்தில் இணைந்த ஆரம்பநாட்களில் எல்லாமே புதியதான காலகட்டம், இறுக்கமான நாளாந்த அட்டவணையின்படி செயற்படவண்டும். பயிற்சி முகாமில் மிகவும் துடிப்பான, கலகலப்பான போவழிகளான நாம் அனைவராலும் விரும்பப்பட்டவர்களாக இருந்தோம். பெரும்பாலும் ஒத்துப்போகும் இயல்புகள், ரசனகைகள், வறோபட்ட சிந்தனைபோக்கு இவகைகளினால் இணைபிரியாத எமது நட்புப் பொறுப்பாளர் மட்டங்களிலும் பிரசித்தமானதாகவே இருந்தது.

ஓய்வூதியங்களில் புத்தகவாசிப்பு, ஒன்று சேரும் நேரங்களில் நீளும் உரையாடல்கள், அப்பப்பா எப்பவமே முடிவடையாதது எங்களின் சம்பாசனகைகள் அவளது மனையின் மடிப்புகளில் தான் எத்தனை கனவுகள், ஆசைகள், இலட்சியங்கள் வதைத்திருந்தாள். சராசரியான விடயங்களை பசீகிக் கொள்ளும் தோழிகளோடு எங்களிருவருக்கும் எப்போதும் ஒத்துப்போவது குறைவு. எமது உரையாடல்களில் பங்குபற்றும் தோழிகள் சற்று நேரத்தில் 'இதுகள் சரியான கழண்டகசேுகள்' எனும் விதமான பார்வையை வீசி விட்டு மெதுவாக இடத்தகை காலி செய்து விடுவார்கள்.

அந்த யுத்த நடவடிக் கை சரியாக நள்ளிரவு ஒன்றை மணிக் கு ஆரம்பிக்கப் படவிரும்புதது. மிகவும் இரகசியமான சங்கதே சமிக் கைகளுடன் எமது 'முன்னரங்க தடை உடகை கும்' அணியும் முன்னணியில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. 'உச்சபாதுகாப்புடன் இருந்ததான அந்த இராணுவ முகாமின் முன்னணிப் பாதுகாப்பு வலையில்காணப்பட்டும், முள்ளுக்கம்பி சூரூள்களையும், நிலக்கண்ணிகளையும், சமீப்ச்சிப் பொறிகளையும் தகர்க்கக் கட்டிய டோபிடோ குண்டுகளை வெடிக் க வதைத்து பாதையொன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, இராணுவ நிலகைகள் மீது திடீர்தாக் குதல் நடத்தியவாறு, உயரமான மண் அரணை வகேமாக கடந்து உள்ளுக்கு இறங்க வண்டும்.

பின்னுக்கு வரும் தாக்குதல் அணிகள் அந்தப் பாதகைக் கட்டாகவே முன்னேறிச் சினைந்து இராணுவ தலமையைக் கண்டித்த பிரதான மையங்கள் மீது தாக்குதலமை மீறக் கொள்ளுவார்கள்” இதுதான் எனது அணிக் கு தரப்பட்டிருந்த தாக்குதல் திட்டம். இதற்கான கடின பயிற்சிகளையும் சண்டகைகான ஓத்திகையினையும் மீறக் கொண்டிருந்தோம். இராணுவ தளத்தினை சுற்றி வளைத்து பல முன்கைகளிலும் அணிகள் இவ்வாறாக பாதகைகளை உடகைக் கவணே டியிருந்தது. அந்தப் பாதகைகளுக் கட்டாக இராணுவ முகாமுக்குள் பெரியளவில் படயைணிகள் உள் நுழைந்து தாக்குதல் நடத்துவதுதான் திட்டமாக இருந்தது. இராணுவ முகாம் முழுமையான கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்படும் எனவும், பெறுமதியான ஆயுத தளபாடங்கள் கைப்பற்றப்படும் எனவும், இந்த நடவடிக்கையின் வெற்றிக் காக சும்மார் ஐயாயிரம் போராளிகள் வரையுத்தத்தில் ஈடுபட்டுத் தப்புவார்கள் எனவும், கிறப்பட்டு இருந்தது. இறுதி ஓத்திகைப் பயிற்சி முடிந்து, வரபைத்தில் விளக்கம் தரப்பட்டு, முழுமையான ஆயுதபாணிகளாக படயைணிகள் தயார்ப்பட்டுத் தப்பட்டு, “சினைந்து வாருங்கள் வனைந்து வாருங்கள்” என வாழ்த்துக் கிறி வழி அனுப்பப் பட்டிருந்தோம். போர்க்களத்தின் சூனியப் பிரதேசத்தை அண்மித்த பகுதிவரை தாக்குதல் அணிகளை ஏற்றி சினைந்து வாகனங்களுக்கு பின்னால் பல லொறிகளில் ஆயிரக்கணக்கான சவப்பெட்டிகளும் தயாரிக் கப்பட்டு கட்டவகை கொண்டுவரப்பட்டிருந்தன.

தாக்குதல் தொடங்கிய சற்று நேரத்திலேயே எமது அணி உள் நுழைந்து விட்டிருந்தாலும், மிகவும் உயரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த மண் அரணை கடந்து முன்னேறிச் சிலெல்லும் முயற்சியிலே அந்த இடத்திலேயே பலர் உயிரிழக்க நேர்ந்தது. இராணுவத்தினர் கனரக ஆயுதங்களின் உதவியுடன் பலமான எதிர்தாக்குதலமை மீறக் கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தனர். மிகுந்த பிரயத்தனத்துடன் எனது அணி தனது பணியை முடித்திருந்த போது ஆரம்ப நகர்விலே எம் முடனிருந்த பல தோழிகள் உயிரிழந்தும், இன்னும் சிலர் படுமோசமான காயங்களையும் அடனை திருந்தனர். எஞ்சியிருந்தவர்கள் பயங்கரமாகக் களைப்படைந்திருந்தோம்.

அந்த இராணுவ தளம் வயல் வெளிச் சிழந்த பிரதேசமாகையால், ஏற்கனவே அமைக்கப்பட்ட பாதுகாப்பு நிலைகளிலிருந்து வந்த எதிர்த்தாக்குதல்களால் எமது தரப்பு அணிகள் வயல் வெளியைக் கடக்கும் முயற்சியிலேயே அடிவாங்க வணே டியிருந்தது. தொடர்ந்து பலர் உயிரிழந்தும், காயமடைந்தும், கொண்டிருந்தனர். உயரமான காவலரணிலிருந்து மீறக் கொள்ளப்பட்டிருந்த சினைப்பர்தாக்குதல் (குறிப்பாத்ததுச் சூடுதல்) மிகுந்த நெருக்கடியை தந்தது. வரம்புக்கு மலோக தலையை உயரத்தினால் கட்டாயம் வெடி விடும் என்ற நிலமையிலும், இராணுவ காவலரண்களை நோக்கி தாக்குல் நடத்தியவாறு எழும்பி ஓடிச் சினைந்தவர்கள் தலையிலும், மார்பிலும் சூடுகளை வாங்கியபடி சினைந்து தண்ணீர் தளம்பிக் கொண்டிருந்த வயல்களுக்குள் சரிந்து விழுந்து கொண்டேயிருப்பதை தவிரக் க முடியாமலிருந்தது.

அப்படியிருந்தும் பல அணிகள் உள் நுழைந்து மிக நெருக்கமான நிலையில் நின்று

போரிட்டனர் . அருகருகாகவே இறந்தும் விழுந்தனர் . சிக்கலான முள்ளுகம் கம்பிச் சூரூகுகுள் ஒரு ஆண் போராளி காயத்துடன் சிக்கிக் கொண்டு திணறிக் கொண்டிருந்தான் , அவன்மீ ட்டெடுப்பதற்கான முயற்சியில் ஓபிச் சினை்ற பணை் போராளி ஒருத்தி அந்த இடத்திலேயே சீட்டுபட்டு விழுந்தாள் . பல மணி நேரமாக அந்த இடத்தை எவராலும் நெருங்கவே முடியாமலிருந்தது . அதிகமான இரத்தம் வளையறையதால் சற்று நேரத்தில் அவனது சடலம் அக்கம்பிச் சூரூகுகுள் அசைவில்லாமல் தொங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டனே் .

எனது அணி மிகவும் நலிவடைந்திருந்தது . காயமடைந்தவர்களுக்கான அவசர முதுமுதவிகளை வழங்கி அவர்களை 'காவும் சூழுவினர்' பின்னணி மருத்துவ நிலைகளுக்கூ எடுத்துச் சினை்ற கொண்டு இருந்தனர் . உயிரிழந்தவர்களின் உடல்களையும் தூக்கிக் கொண்டு பின்வாங்கும்படி எனது அணிக் கூ கட்டளை கிடைத்தபோது பொழுது புலரத் தொடங்கியிருந்தது .

அன்று நண்பகல் வரையிலும் உக்கிரமாக நீ பித்த சண்டை சற்று தணிவான நிலைமைக் கூ சினை்றிருந்தது . அப்போது களமுனையில் ஒரு சூடூகூட்டின் அமதி நிலவியிருந்தது . ஓய்வில்லாதபடி குண்டுகளைச் சொறிந்து கொண்டிருந்த வானூர்திகளும் ஓய்வெடுக்கின்றன போல என நினதை் கூக் கொண்டனே் .

எமது அணி ஓய்வூக்காக நிலை கொண்டிருந்த பூவரசு வலேிக் கரையினை அண்டிய சிறிய மண் பாதைக் கூடாக, முன்னணி நிலைகளில் நின்று போரிட்டு எம்மைப் போல பலமாக சிதைவூற்ற அணிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் . அவர்களில் எனக் கூ அறிமுகமான பலரது மூகங்கள் காணாமல் போயிருந்தது . அவர்கள் காயமடைந்தோ அல்லது மரணித்தோ போய்விட்டார்கள் என மனம் சொல்லிக் கொண்டது . அதவேளை பல புதிய அணிகள் ஓட்டமும் நடையுமாக முன்னணிக் கூ நகர்த்தப்பட்டூக் கொண்டிருந்தன . கைகளிலும் , கால்களிலும் உடலின் பல பாகங்களிலும் பாரிய காயங்களூடன் அலறிக் கொண்டிருந்த காயக் காரர்களையும் , உயிரிழந்து கிடந்த சடலங்களையும் கடந்தவாறு முன்னணிக் கூ களமுனைக் கூ சினை்ற கொண்டு இருந்தவர்களின் மூகத்தில் எந்தச் சூரத்தூமே இல்லாதிருந்தது .

அன்றிரவு களமுனையில் நான் கண்டு கடந்து வந்த காட்சிகள் இன்னமும் கண்ணூக் கூளையே நின்று சூழன்று கொண்டிருந்தன . சினிமாவில் கூட இரத்தக் காட்சிகள் வரூம்போது கண்களை மூடிக் கொள்ளும் இயல்பு கொண்டவர்கள் தான் எனது அதிகமான தோழிகள் . காலம் எம்மீ தூ திணித்துவிட்டிருந்த அந்த போராட்ட வாழ்க்கையின் . சில தூரூணங்களில் நாம் கண்ணூக் கூ காணும் காட்சிகள் மனதை மிகவும் பதேலிக் கச் சியெ்பவையாக இருந்தாலும் கட்டளைக் கூ கீழ்பணியும் இராணுவ மரபு சியெலூக் கூ மட்டுமே முன்னூரிமை கொடுக்கும் இயந்திரம் போலாக் கிவிடும் .

அன்றையப்போரில் ஈடுபட்டதுக் மரித்துப் போன இராணுவத்தினர்தும், போராளிகளினதும் சடலங்கள் ஒன்றன் மலேவொன்றாக புரண்டு கிடந்ததை என்கண்களால் கண்டனே. பகமை, விரதோதம், கொலவைநெறி இவகைகள்தொவமே அப்போது அந்த முகங்களில் தன்படவில்லை. உயிர்போகும் தருணத்தின் கட்சை வலி மட்டும் அந்த முகங்களில் எஞ்சியிருந்தது.

ஓயாமல் பெய்த வண்ணமயேருந்த மழை அங்கு சிந்திக் கொண்டிருந்த இரத்தத்தை கரத்ததுக் கொண்டு சிவப்பு வளையமாக வயல்களிலும், வாய்க்கால்களிலும் வழிந்தோடிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கருதிச் சகதியில் கால்கள் புதையப் புதைய நடந்த போது, இனம் புரியாத ஏதாவொரு இயங்குவிசை என்னநெட்டித் தள்ளிக் கொண்டு போவதைப் போல உணர்ந்தனே.

அடுத்த கட்டளை எந்த நேரத்திலும் எனது அணிக் குபிறப்பிக் கப்படலாம் என்பதை ஊகிக் குமடிந்தது, உடனடியாக முன்னேறிச் செல்வதற்குரிய தயார் நிலையில் இருந்து கொள்ளும்படி எனது அணியைச் சேர்ந்த தோழிகளுக்கு அடிக் கடி அறிவுறுத்தல் கொடுத்ததுக் கொண்டிருந்தனே. உடம்பு முழுவதும் சறும் சகதியுமாயிருந்த, அவர்கள் ஓவ்வொருவரையும்கு களப்பை அப்பிப் போயிருந்தது. நின்று நிதானித்துக் கொண்டிருக்க நேரமிருக்கவில்லை, தமக்காக பகிரந்தளிக் கப்பட் டிருந்த உலர் உணவுகளை உண்டு பசியாறிக் கொண்டும், தமது துப்பாக் கிகளை சூத்தப் படுத்திக் கொண்டுமிருந்தனர். அவர்களிடையே வழக்கமான எந்த சல சலப்புகளும் இருக்கவில்லை, ஒரு இறக்கமான மனநிலையுடன், கட்டளைகளை செயற்படுத்துவதில் மட்டும் அவர்களையும்கு குவித்திருந்தார்கள், ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் அந்த சண்டை முடிவுக்கு வரும் போது, உயிரோடு திரும்பும் சந்தர்ப்பம் சிலருக்கு வந்து கிடக்கலாம். ஆனாலும் எல்லா முகங்களிலும் அப்படியொரு நிச்சயம் முற்றாக துடக்கப்பட் டிருந்தது.

திடீரென உலங்கு வானூர்திகள் சில மும் முரமான தாக்குதல்களை நடத்திக் கொண்டே வட்டமடிக் கத் தொடங்கின. வேறு சில உலங்கு வானூர்திகள் தரையிறங்குவதும் மலேழும் புவதுமாக இருந்தன. இராணுவத்தினரும் தமது அணிகளை தயார்ப்படுத்துகிறார்கள் எனப்புகிறந்தது. அவர்களில் காயப்பட் டிருந்தவர்களையும், உயிரிழந்துவிட்டவர்களின் உடல்களையும் அந்த வானூர்திகளில் ஏற்றிச் செல்கிறார்கள் என்பது புகிறந்தது. அவர்களில் எஞ்சியிருப்பவர்களும் பிரிந்து போன தமது நண்பர்களாக் காக மனம் வருந்திக் கொண்டு, அடுத்த கட்டயுத்தத்திற்கு தயாராகிக் கொண்டிருப்பார்கள் என நினைத்துக் கொண்டனே.

எனது பார்வை உறங்கிக் கிடக்கும் சங்கவிமீது படிந்தது. சாதாரண நாட்களில் தலையிடி

காய்ச்சல் எனக் கட்டபடும் தறியாத சங்கவி, பயிற்சிக் காலங்களில் நின்றும் கொண்டே நித்திரை கொள்ளுவாள். குப்புறப்படுத்து நிலையெடுத்தால் பாதியுடம்பு மழ்கும் படியானபடியான சற்றே வயலில் மணிக் கணக்காக நீளும் இரவுப் பயிற்சிகளின் போது மெல்லிய குறட்டையுடன் அவள் உறங்கி விட்ட சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. ஆனால் இப்போது அவளைப் பார்க்க பொறாமையாக இருந்தது. எப்படியொரு நிம்மதியான உறக்கத்திற்குள் சினை நிறுக்கிறாள். எனக்கும் கட்ட உடனடியாகவே அவளைப்போல உறங்கிவிட வேண்டும் போலிருந்தது.

வானார் தியிலிருந்து படையினருக்கு வீசப்பட்டிருந்த உணவுப் பொதிகள் எமது பக்கத்திற்கும் தாராளமாகவே வந்து விழுந்திருந்தன. பரீச்சம்பழ பக்கற்றுக்கள், பின்களில் அடக்கப்பட்ட சமத்தை உணவு வகைகள், சீஸ்கட்டிகள், இப்படி நிறைய, ஆனால் எனக்கோ பசி, தாகம் என பதை உணர முடியாமலிருந்தது. எனது வயிறு ஓட்டிப் போய் இறுகிக் கிடந்தது. ஒருமிடறு தண்ணீர் கட்ட உள் ளிறங்குமா எனத் தரியாதிருந்தது.

முதல் நாள் மத்தியானம் விசடே உணவாக தரப்பட்டிருந்த புரியாணிப் பார்சலில், மிகவும் சுவையாக சமைக்கப்பட்டிருந்த கோழியின் கால் எலும்பை கடித்து சுவதைத்துக் கொண்டிருந்த சங்கவியின் தோற்றம் கண்ணுக்குள் வந்து நின்றது, அவள் நல்ல சாப்பாட்டுப் பிரியை, எஸ். பொவின “நனைவிட தோய்தல்” புத்தகத்தை வாசித்து வாசித்தே நாககைச்சப்புக் கொட்டுவாள்.

“இந்தச் சண்டை முடிந்தவுடனே வீட்டுக்கு போய் முதல் வலையாக அம்மாட்டச் சொல்லி குழல்புட்டும் கத்தரிக் காய் பொரிச்சு குழம்பும், நிறைய வங்காயம் போட்ட முட்டைப் பொறியலும் செய்து சாப்பிடவேணும்” என்பாள். சாதாரணமாக பசியிருக்கவே மாட்டாள், கொஞ்சமாக வயிறு கடிக் ஆரம்பித்ததும் எல்லா வலைகளையும் மறந்து எங்கயாவது கொஞ்சம் சாப்பாடு கிடக்குமா, என தடேத் தொடங்கி விடும்வாள். நள்ளிரவு நேரமானால் கட்ட காவல் கடமை முடித்த கையுடன் ஏதாவது கொறித்து விட்டுத் தான் நித்திரைக்குப் போவாள். இப்போது பசியே இல்லாத மாதிரி படுத்துக் கிடப்பதை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனே.

சங்கவியின் ஜீன்ஸ் பொக்கட் ஒன்று புடையைக் கொண்டு இருப்பதை காணமுடிந்தது. கையை உள் நுழைத்துப் பார்த்தனே. “ஓ.... முதல் நாளிரவு கடையாக அனைவருக்கும் பகிரப்பட்ட அப்பிள் பழம். இதையே சாப்பிடாமல் வதை திருந்திருந்தாள் என்ற களே விமனதிற்குள் ஓடியது. எத்தனை நாட்கள் ஒரு கப் தனீ ரை மாறி மாறி குடித்திருக்கிறோம், ஒரு கோப்பையில் மட்டுமே சோறு கிடக்கும் சந்தர்ப்பங்களில், “அள்ளிச் சாப்பிடு அள்ளிச் சாப்பிடு” என வாஞ்சையுடன் எனக்கென ஒதுக்கி விட்டுக் கொண்டு தான் உண்பது போன்ற பாவனையில் இருந்திருக்கிறாள். நட்புடன் பகிரந்து ருசிக்கும் பிஞ்சு மாங்காயின் சுவை கட்ட, எவ்வளவு அலாதினது.

காதசைச்சுற்றிரீ நங்காரமிடும் துரத்த முடியாத வண்டுகளைப்போல நினவைகள்
சுழலுகின்றன.

எனது கைகள் அவளின் நற்றியை வருடின். மூதலநாள் மாலதை தீ ரென தனது சுறிப்பு
புத்தகத்தை என்னிடம் நீ ட்டியிருந்தாள் “இதை உன் ர பாக்கில வகை இருக்கட்டும்”
என்று சொல்லிக் கொண்டாள்.. “திரும்பிப் போகக் கிடத்தால் நிறையக் கதைகள் எழுத
வணை” கொள்ளை கொள்ளையான கதைகளை மடி வதைத் திரும்பும் பட்டகம்
மாதிரித்தான் அவளுடைய மனதும் இருந்தது,

சங்கவி தங்கிக் கொண்டேயிருக்கிறாள். ஒரு உழவா இயந்திரம் பட்டியுடன் வந்து
நின்றது. “கெதியா ஏத்துங்கோ... கெதியா...” பட்டவனெ நாலாந்து போ கால்களிலும்
கைகளிலும் பிடித்து தூக்கியடுக்க நான் அவளின் தலையைப் பிடித்துக்
கொண்டேன். ஏற்கனவே பல உடல்கள் ஏற்றப்பட்டிருந்த உழவா இயந்திர
பட்டிக் குள்ளே அவளையும் ஏற்றியாகி விட்டது, நான் கீழே நின்றவாறு விலகிப் போக
மனதில் லாமல் சங்கவியின் தலையைத் தொட்டுக் கொண்டேயிருந்தேன், அவள் முகத்தை
விடாமல் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்க வணைடும் போலிருந்தது. மெதுவாக
நகர்ந்து சிலை ஆரம்பித்தது உழவா இயந்திரம்.

அன்றிரவு எமது அணிகள் முன்னேறிச் சின்றோ போரிட்டுக் கொண்டிருந்த போது,
சங்கவியும் தனது அணியுடன் போரில் ஈடுபட்டிருந்தாள். அப்பொழுது சரமாரியாக
அவளது அணியை நோக்கி தீ ரக் கப்பட்ட வட்டைக்களில் ஓரே ஓராவை அவளது
இதயப் பகுதியை ஊடாருவிச் சின்றிருந்தது. உடனே சற்று தலையை
உயர்த்தியவளிடமிருந்து 'ஹக்' என்ற விக் கல் போன்ற ஒரு சத்தம் மட்டும் கேட்டது.
அடுத்தகணம் வாயிலிருந்து சிறிதளவு இரத்தம் கசிந்த வளையேறியது. எந்த துடிப்போ,
துள்ளலோ இல்லாமல் மௌனமாக தலை சரியத் தொடங்கிய சங்கவியின் முகம் சற்றே
வயலில் பொத்தெனப் புத்தைந்து போய் விட்டது.

அவளது உடலையும் தோளிலே சுமந்து கொண்டதான் பின் வாங்கியிருந்தோம். வகை
நரேத்தின் பின்பு அதையும் அனுப்பியாயிற்று. பளிச்சின்ற குங்குமம் தீ ட்டிய
அவளது தாயின் வதனமும், கனிவான புன்னகை படர்ந்த திரும்பும் அவளின் தந்தையின்
முகமும் எனது கண்களாக குள் வந்து நின்றது. அடி வயிறற்றிலிருந்து கிளம்பிய
திரணயொன்று நடுகுச் சுக்குள்ளே சிக்கிக் கொண்டதால் பிளந்து விடுவது போன்ற
வலியில் மடிச்சு திணறியது எனக்கு. தீ க்கங்குகள் போல சிவந்துபோயிருந்த
கண்களின் எரிவா தாங்க முடியாதிருந்தது. அந்த உழவா இயந்திரத்தின் சத்தம் திரத்தில்
தயேந்து மறந்து போனது. எனக்கோ அசையவும் முடியாமலிருந்தது.

“உங்கட ரீ மை வகேமாக நகர்த்திக் கொண்டு ஆழமரத்தடி சந்திக்கு வாங்களோ”. வலோக்கி டலோக்கி இரசை சலுடன் எனது அணிக் கான கட்டளையை அறிவித்திருந்தது, மீ ண்டும் பரோக்கள முன்னணிக் கு நகர் வதற கானக் கான வகேமான தயார்ப்புத்துலுக்காக அணிகள் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன, கருமகேங்கள் சபிழந்த வானம் இருள் மபிக் கிடந்தது. நசநச வனென்று வறெுக்கும் படியாக மழை பெய்து கொண்டயேருந்தது, இடவை வளியில் லாமல் காது கிழியும் பிபீ ரங்கிகள் மீ ண்டும் முழங்கத் தொடங்கியிருந்தன. நிணமும் குருதியும் கடவையில் வழிய வழிய பசியடங்காத பிதம்பலோல மீ ண்டும் பயங்கரமாக வாய்பை பிளந்து கொண்டது யுத்தம்.

(1993-11-11) பிநகரிச் சமரின உண்மசைச் சம்பவங்களதைத் தழுவி எழுதப்பட்டது)